

OZREN MAJERIĆ

Sutra možda ne postoji

„Znaš kako im to rade?“ pitao je gledajući me svojim neobično topnim očima.

Odmahnula sam glavom, zureći u dva čudna pilića koje je držao na svojim dlanovima.

„Čim se izlegnu, zarone ih u kanticu s bojom“, činilo se da se i sam tome čudi.

Blago ih je stisnuo i odmah su počeli kričati dok su im se tanašni vratovi naoko bolno istezali u pokušaju izlaska iz privremenog zatvora. Ljubičasti je bio krupniji i glasniji od plavog, a kljun mu je djelovao neproporcionalno velik jer se ubrzano otvarao i zatvarao. Nježno paperje na njihovim je tijelima izgledalo potpuno prirodno i podatno za dodirivanje, bez ikakvih tragova zaostale kemikalije.

Hamid nas je sa svog stolca gledao kao da s nama nešto ne valja, da čuđenje ljubičastoživotinji ne spada u pristojno ljudsko ophođenje. Masivan, gotovo prazan stol dodatno ga je odvajao od nas dvoje koji smo međusobno više šutjeli nego pričali. Prostor je bio prostran i mračan, osvjetljen samo dvjema kutnim lampama čije su žarulje, zaklonjene šarmantnim žutim pokrovom, diskretno širile svjetlost točno do sredine sobe bez prozora.

„Gdje poslije ideš? Koji ti je sljedeći grad?“ obratio mi se nakon duže tišine.

„Fes. Prekosutra idem u Fes“, odgovorila sam sa smiješkom. Bilo mi je lijepo pričati na svom jeziku, nakratko preskočiti naporno prevođenje u vlastitoj glavi.

„Feszz“, izgovorio je naziv grada u unutrašnjosti Maroka kao da ga žvače. Poput onog prvog ispitivačkog zalogaja nepoznatog jela.

„Pazi se tamo. Pogotovo po mraku. Težak grad“, iscijedio je jedva pomičući usne. Pilići u njegovim rukama su se stišali.

„Stvarno?“ upitno sam promrmljala u novoj dugackoj stanci koju je napravio. Bilo je teško pričati s njim, jednostavno je misli ostavljao nedovršenima. Rečenice su zapinjale negdje u njemu.

„Moj prvi grad u Maroku. Prije par godina kad sam tek došao ovdje“, gorko se nasmijao nečemu.

„Padala je noć, a ja sam tražio svoj smještaj gdje me prijatelj čekao. Filip, upoznala si ga jučer“, pokazivao je tankom rukom prema donjim katovima i predvorju gdje smo se upoznali.

„Pokušavao sam locirati hotel na mobitelu kada mi je prišao jedan dečko. Mojih godina tada, možda sedamnaest ili osamnaest, nisam siguran. I danas mi je teško procijeniti njihovu starost“, stao je.

„Mora da je izašao iz nekog ulaza jer nisam vidio nikoga da dolazi. Ulice su bile uske i tamne, bez ljudi. U toj je medini noću i danas najčešće tako, sivo i prazno“, pogledom je fokusirao prostor iznad moje glave.

Iznenađena naježena, nisam ništa govorila. Stajala sam pokušavajući ne buljiti u piliće koji su se i dalje koprcali kod njega.

„Stao je pokraj mene i pitao može li mi pomoći s traženjem“, nastavio je.

„Odgovorio sam da nije potrebno, istovremeno mu pokazujući mobitel na kojem je bio otvoren plan grada i plavu strelicu koja me označavala“, potapšao se po ispuštenom džepu na bermudama.

„Bez da je i pogledao svjetleći ekran koji sam mu pružao, on je ozbiljno kimnuo jer je očito upravo taj odgovor i očekivao te me istim tonom upitao želim li hašiš“, zamišljeno se nasmijao.

I dalje sam samo povremeno kimala glavom.

„Odbio sam i krenuo se okretati ponovno gledajući u svoju strelicu pokušavajući djelovati da točno znam gdje idem. To je često jedini način da ih se riješiš. Znaš?“ naglo me pogledao, opet svjestan mog prisustva.

„Znam“, sretno sam potvrdila žestoko kimajući glavom kao da je moje sedmodnevno iskustvo odbijanja nasrtljivih Marokanaca siguran dokaz moje putničke prekaljenosti.

„Da, ali on se nije micao. Čak se pomalo primaknuo zatvarajući mi smjer kretanja. I tada sam se prvi put prepao“, skrenuo je pogled prema Hamidu tražeći i od njega potvrdu opravdanosti svog straha.

Ovaj nas nije ni pogledao, potpuno nezainteresiran za priču dvoje zemljaka koji su se slučajno kod njega sreli.

„Sve oko nas bilo je prazno i bezbojni zidovi nevidljivih kuća bez prozora i krova visoki bar deset, petnaest metara dodatno su me stiskali u tom ionako uskom prolazu“, opet se fokusirao na mene.

„I tek onda sam primijetio skoro potpuni nedostatak zvukova. Činilo se da je tri u noći, ona najdublja tišina u kojoj je svaki šum iracionalna prijetnja, potencijalna opasnost iz djeće noćne more“, ljubičasti je opet kratkim krikom reagirao na njegov nagonski stisak.

„Teško je bilo zamisliti da iza svih tih debelih zidova živi na tisuće ljudi koji obavljaju svoje uobičajene večernje aktivnosti, znaš?“

„I onda?“ probala sam ga pomaknuti.

„Pitao me jesam li gladan, po prvi me puta dodirnuvši. Stajao je skroz na mom putu i lijevom me rukom primio za rame, a desnom usmjeravao prema nekom još užem prolazu sa strane. Sjećam se da sam bio prestravljen, ali njegov mi je dodir svejedno vrlo odgovarao. Pamtim da sam želio da ostane tako. Neobično“, čudio se samome sebi.

„No potom je počeo nekako nervozno ponavljati; fina hrana, fina hrana, fina hrana... možda tako šest, sedam puta. U istoj intonaciji, poput davno pokvarenog stroja, kojeg si nitko nije dao truda popraviti. Ustvari je podsjećalo na neke njihove molitve. Da, da, monotone molitve“, kimaо je zadovoljan.

„I?“ pitala sam.

Kiselo se nasmijao i nastavio.

„Tada sam se poput majmuna počeo intenzivno trljati po trbuhi, istovremeno šireći lice u osjećaju zadovoljstva sitosti, potpuno odustajući od izgovaranja riječi. Ne znam, kao da će takav primordijalan biti razumljiviji i jači“, izgovorio je to posramljeno, čineći zadnji dio rečenice gotovo nerazumljivim.

Gledala sam ga dok tako stoji ispred mene i pokušala doživjeti opasnijim, ali nisam uspijevala. Njegova privlačnost i ljepota najviše je proizlazila iz nekakve posvemašnje ranjivosti koju je emitirao, djelujući previše nevin za ovaj svijet. Došlo mi je da ga zagrlim.

„Desnu je ruku spustio uz tijelo blizu džepa na hlačama“, nastavio je. „Maknuo je pogled s mene i možda tri sekunde gledao prema svojim stopalima u istrošenim japankama. I ja sam ih gledao razmišljajući kako tako mlad ima stara stopala. Bila su prljava i jako ispucala“, šapnuo je da ga Hamid ne čuje iako nas nije mogao razumjeti.

„I onda je odlučio. Podigao je pogled i nešto mi rekao, ali toliko tiho da nisam shvatio što pa sam samo neodređeno kimnuo glavom, samo da potvrdim, znaš?“

Kimnula sam.

„A zatim je to isto protisnuo glasnije. S puno bijesa, prijeteće“, podigao je glas.

„Gubi se odavde. To mi je rekao“, odmah je tužno nadodao, čak i danas razočaran s njegovim ponašanjem.

„Iz čistog sam se straha naglo pokrenuo i odmaknuo od njega. Ruka mu je skliznula s mene i u padu ga udarila po golom bedru uz blagi pljesak koji je popratio zbumjenim pogledom. Odmah sam krenuo brzo koračati u smjeru otkud sam došao, da što brže odem.“

Podragala sam plavkastog. Bio je tako nježan na dodir.

„Nemaš tu što tražiti! Gubi se! Urlao je za mnom“, nastavio je glasnije.

„Tada sam već trčao svom snagom, udišući zrak pun mirisa hrane koja se označavajući večeru odjednom šuljala iz nevidljivih kuhinja puneći uličice lebdećim začinima“, zaklopio je oči pričajući taj dio očito još zarobljen scenom koja se po tko zna koji put odigravala u njegovoј glavi.

S plavkastog sam prste preselila na njegove i blago ga stisnula. Ušutio je.

Sramežljivo se nasmijao gledajući me s gotovo trideset centimetara visinske razlike.

„Pazit će u Fesu. Obećavam“, nasmijala sam se gledajući ga u oči.

Samo je ozbiljno kimnuo pa se u nelagodi okrenuo da nešto pita Hamida.

Na engleskom je zvučao odraslige.

Promatrajući njegova leđa shvatila sam da ima istu majicu kao i prekjučer ujutro kada sam ga prvi put vidjela. Obična crna s bijelim tekstom na engleskom: „Sutra možda ne postoji.“ Stajao je na terasi, uz nisku ogradi i gledao negdje u podnožje četiri kata visoke kuće. Šake su mu grčevito stiskale metal koji ga je odvajao od ruba, a nejaka ramena drhtala su na ugodnoj jutarnjoj svježini grada. Lula iz koje se blago dimilo ležala je na malenu plastičnom stolcu čije noge nisu djelovale dovoljno stabilno da izdrže težinu ljudskog tijela. Lagani miris hašiša draškao mi je nosnice.

Djelomično skrivena već suhom plahtom na užetu, stajala sam na stepenicama, do struka na terasi i čekala da me primijeti. Kada se nagnuo prema naprijed, glavom preko ograde, podsjećajući na psa na uzici kada povuče vlasnika da ponjuši neki njemu neodoljivi kut, namjerno sam glasno zaškripala tenisicom i napravila korak prema gore. Trznuo je tijelom prema unatrag i okrenuo te mi se široko nasmijao. Poput čovjeka koji nema nikakve brige na ovom svijetu.

Hamid mu je na papiru nešto napisao i stavio ga na rub stola. Ovaj mu je zahvalio, ironično se naklonivši, i dalje s dva pilića u šakama te se okrenuo k meni. Oči su mu sjajile umjetnim sjajem koji sam već povezivala sa specifičnim mirisom na njegovoј odjeći.

„Sviđa mi se tvoje ime. Elena. To je srednje ime moje mame“, zažmirio je.

„A prvo?“

„Marija.“

„Marija Elena, lijepo. Ona je u Zagrebu?“

„Ne znam. Valjda.“

„Ne znaš gdje živi?“

„Posvađali smo se.“

„Jel' zna gdje si ti?“

„Ne znam.“

„A do svađe ste skupa živjeli?“

Opet je samo kimnuo.

„Domagoj“, zastala sam, „a da joj se javiš? Sigurno se brine“, zvučala sam baš poput svoje majke.

„Kad ste se posvađali?“

„Prije pet godina“, glas mu se jedva čuo.

Zašutjela sam razmišljajući kako je to više od petine njegovog života.

„A tata?“

„Nema ga. Otišao kad sam bio klinac.“

„Domagoj...“ dodirnula sam ga po ramenu. „Domagoj...“

Otvorio je oči.

„Elena“, ironično je ispljunuo moje ime. „Ne želim. Više. O tome. Razgovarati. Dobro?“ bijes se kotrljao s njegovih nježnih usana stvarajući grč na uglovima. Maknula sam ruku.

Hamid je i dalje pisao dok se soba u tišini skupljala oko nas. Zvuk struganja kemijske po pozutjelim stranicama u ogromnom registru činio se neprilično bučan.

Stajali smo nepomično poput kazališnih glumaca koji su zaboravili svoj tekst sve dok Domagoj nije nježno podragao palcem plavog jedva ga dodirujući, a ovaj mu veselo kljucnuo nadlanicu.

„Kako to da si ih kupio?“ pitala sam gledajući samo u pilice.

„Bili su mi lijepi. Želio sam ih.“

„Kako ćeš ih držati doma? Ipak su to pilici.“

„Bit će im dobro. I Filipu će se svidati“, kratko se nasmijao. Imao je lijep smiješak, nekako nevin.

„Ili ću ih ipak ostaviti ovdje“, dodao je nakon kratkog razmišljanja.

„Tu bi im moglo biti lijepo. Voljeli bi ih“, izgovorio je s nadom u glasu, pogledavajući dolje u ispuçane pločice, možda prema nevidljivoj gospodji koja vodi smještaj.

Kao da ga razumiju, počeli su jače cijukati izvijajući one svoje lomljive vratove iznad njegovih prstiju koji su ih zadržavali. Pridigao ih je na razinu svojeg lica i krenuo ih približavati jedno drugom.

Kljunovi su im se dodirnuli i čulo se blago kuckanje. Gotovo nečujno, poput sudara dva zrnca kave. Dugo ih je promatrao ne trepćući, fokusiran samo na njihova sitna tijela koja su se živalno

migoljila i onda naglo, s pokretom cijelog tijela, odjednom pojačao stisak, toliko da su mu zglobovi prstiju problijedili, a lice pretvorilo u masku. Oni su odmah ušutjeli. Trajalo je to možda dvije sekunde.

Stavio im je glavu do glave, pružio ruke prema meni i takve ih pokazao ponosno demonstrirajući svoje umjetničko djelo, ljubičasto do plavog. Ukočeno sam stajala gledajući dolje pored njega. Bili su beskrajno tihi.

„Vole biti blizu. Sad su mirni i napokon sretni“, šapnuo je zureći u njih.

Hamid nas je promatrao.

Kao da s nama nešto ne valja.